

- w przypadku wątpliwości zarządzenie dochodzenia na miejscu spornego terenu i nakazanie zamówienia niezależnych ekspertów dla uzasadnienia twierdzeń skarżącego;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W odniesieniu do uzasadnionego interesu we wniesieniu skargi na podstawie art. 230 WE skarżący twierdzi, że zaskarżona decyzja, która odnosi się do utworzenia składowiska odpadów na terenie, który leży w obrębie Dimos Keratea (gminy Keratea), dotyczy go indywidualnie i bezpośrednio, gdyż jest on publicznym podmiotem odpowiedzialnym za ochronę zdrowia publicznego i środowiska w regionie dofinansowywanego przedsięwzięcia.

Skarżący podnosi, że zaskarżona decyzja, z której treścią zapoznał się w dniu 13 sierpnia 2007 r., narusza zarówno szereg przepisów pierwotnego prawa wspólnotowego z zakresu ochrony zdrowia i środowiska, jak również przepisy wtórnego prawa wspólnotowego, które je konkretyzują.

W szczególności skarżący powołuje się na to, że finansowanie projektu stoi w sprzeczności z celami zachowania, ochrony i poprawy stanu środowiska, ochrony zdrowia publicznego, jak również ostrożnego i rozsądnego wykorzystania zasobów naturalnych. Zaskarżona decyzja Komisji nie uwzględnia przede wszystkim art. 3, 4 i 6 dyrektywy 75/442⁽¹⁾ i art. 3 i 4 dyrektywy 91/156⁽²⁾, które przewidują konkretne obowiązki w sektorach zapobiegania i redukcji wytwarzania i szkodliwości odpadów.

W końcu jest oczywiste, że utworzenie zakładu zagospodarowania i usuwania odpadów w obrębie obszaru chronionego w żadnym razie nie może być postrzegane jako przedsięwzięcie, które spełnia przesłanki finansowania z instrumentu finansowego takiego jak Fundusz Spójności, który z definicji finansuje jedynie przedsięwzięcia zgodne z wymogami ochrony środowiska.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów (Dz.U. L 194, str. 39).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 91/156/EWG z dnia 18 marca 1991 r. zmieniająca dyrektywę 75/442/EWG w sprawie odpadów (Dz.U. L 78, str. 32).

Skarga wniesiona w dniu 27 września 2007 r. — EOS przeciwko OHIM (PrimeCast)

(Sprawa T-373/07)

(2007/C 283/67)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: EOS GmbH Electro Optical Systems (Krailling, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Mentjes)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego wydanej dnia 20 lipca 2007 r. w sprawie R 333/2005-4, o której skarżąca została powiadomiona faksem z dnia 27 lipca 2007 r.;
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania zgodnie z art. 87 § 2 i § 5 regulaminu.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „PrimeCast” dla towarów i usług należących do klas 1, 19, 40 i 42 (zgłoszenie nr 2 854 677)

Decyzja eksperta: częściowe odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 40/94⁽¹⁾

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994 L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 22 września 2007 r. — Pachtitis przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich i EPSO

(Sprawa T-374/07)

(2007/C 283/68)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Dimitrios Pachtitis (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: P. Giatagantzidis; V. Niagkou, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich i Europejski Urząd Doboru Kadr (EPSO)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji EPSO z dnia 27 czerwca 2007 r. oraz dorozumianej decyzji odmownej w sprawie ponownego wniosku skarżącego z dnia 10 lipca 2007 r. dotyczących jego prawa dostępu do dokumentów EPSO;
- zobowiązanie EPSO do udostępnienia mu: 1) dokładnej kopii zadanych mu pytań i udzielonych przez niego odpowiedzi podczas testów wstępnych a) i b) w ramach konkursu otwartego EPSO/AD/77/06 (Dz.U. C 277 A, s. 1), w którym uczestniczył, a który miał na celu stworzenie listy rezerwowej dla potrzeb zatrudnienia w instytucjach europejskich administratorów — prawników lingwistów stopnia AD5 z języka greckiego w dziedzinie tłumaczenia oraz 2) dokładnej kopii listy prawidłowych odpowiedzi w wymienionych testach wstępnych, w których uczestniczył.
- obciążenie EPSO kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący utrzymuje, że odmowa ze strony Europejskiego Urzędu Doboru Kadr udostępnienia mu zadanych mu pytań i udzielonych przez niego odpowiedzi podczas testów wstępnych a) i b) w ramach konkursu otwartego EPSO/AD/77/06, w których uczestniczył, a także dokładnej kopii listy prawidłowych odpowiedzi w wymienionych testach wstępnych, w których uczestniczył, stanowi decyzję bezprawną i nieuzasadnioną, ponieważ jest sprzeczna z prawem dostępu do dokumentów instytucji europejskich przysługującym mu na podstawie art. 225 WE oraz art. 2 i 4 rozporządzenia WE nr 1049/2001⁽¹⁾, że jej uzasadnienie zawiera istotne niejasności oraz że narusza art. 253 WE. Równolegle, zdaniem skarżącego, odmowa ze strony EPSO udostępnienia mu tych dokumentów jest sprzeczna z zasadami przejrzystości, dobrej administracji, pewności prawnej oraz ochrony uzasadnionych oczekiwań

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 3 października 2007 — Polska przeciwko Komisji**(Sprawa T-379/07)**

(2007/C 283/69)

język postępowania: polski

Strony:

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (Przedstawiciel: T. Nowakowski, pełnomocnik rządu)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 804/2007 z dnia 9 lipca 2007 r. ustanawiającego zakaz połowów dorsza w Morzu Bałtyckim (podobszary 25-32, wody WE) przez statki pływające pod banderą Polski⁽¹⁾,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 804/2007 z dnia 9 lipca 2007 r. ustanawiającego zakaz połowów dorsza w Morzu Bałtyckim (podobszary 25-32, wody WE) przez statki pływające pod banderą Polski. Zaskarżone rozporządzenie stanowi, iż z dniem 11 lipca 2007 r. część kwoty połowowej dorsza przyznana skarżącej na rok 2007 w Morzu Bałtyckim została wyczerpana oraz zakazuje, w okresie od dnia 11 lipca do dnia 31 grudnia 2007 r. dalszych połowów dorsza na tym obszarze przez statki pływające pod banderą Polski oraz przechowywania na pokładzie, przeładunku lub wyładunku dorszy złowionych przez te statki.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi zarzut popełnienia przez Komisję rażących błędów w ocenie wielkości połowów dorsza przez polskie statki rybne i naruszenia rozporządzenia Rady (WE) nr 1941/2006 dnia 11 grudnia 2006 r. ustalającego wielkości dopuszczalnych połowów i inne związane z nimi warunki dla niektórych zasobów rybnych i grup zasobów rybnych mające zastosowanie do Morza Bałtyckiego na 2007 r.⁽²⁾ W ramach niniejszego zarzutu skarżąca podnosi, że Komisja oparła swoje ustalenia co do wielkości połowów dorsza przez polskie statki rybne na danych, według skarżącej wyrywkowych i niereprezentatywnych, pochodzących z kontroli prowadzonych przez jej inspektorów z pominięciem danych pochodzących z polskiego Systemu Informacyjnego Rybołówstwa Morskiego.

Ponadto skarżąca podnosi iż zaskarżone rozporządzenie narusza zasadę proporcjonalności, jako że, jej zdaniem, wprowadzony rozporządzeniem zakaz połowów powoduje istotne niekorzystne skutki społeczno-gospodarcze, które znacznie przekraczają hipotetyczne korzyści dla ochrony zasobów dorsza. Skarżąca zarzuca Komisji, że zaniechała ona oceny tych skutków przed przyjęciem zaskarżonego rozporządzenia oraz nie rozważyła możliwości realizacji zamierzonych celów za pomocą środków mniej szkodliwych dla społeczności i gospodarki obszarów morskich.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi również zarzut niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonego rozporządzenia, co jej zdaniem uniemożliwia weryfikację celowości i legalności wprowadzonego rozporządzeniem zakazu.